

چکیده

هدف: انسان عصر حاضر در جریان سازگاری با محیط اجتماعی و شغلی خود ناچار است محدودیت‌ها و فشارهایی را متحمل شود به نحوی که این فشارهای موجود در محل کار منجر به استرس شغلی کارکنان شود. این مساله کاهش کیفیت زندگی را به دنبال دارد. این پژوهش با هدف نقش نقش مسولیت اجتماعی و کیفیت زندگی در پیش بینی استرس شغلی پرستاران انجام شده است. روش: این پژوهش توصیفی از نوع همبستگی است. جامعه آماری پژوهش، تمامی پرستاران شهر رشت می باشند که تعداد آنها ۴۲۰ نفر می باشد. برای انتخاب نمونه پژوهشی از روش نمونه گیری سهمیه ای استفاده شد. ۱۹۴ نفر از پرستاران با توجه به شرایط ورود به پژوهش انتخاب شدند و پرسشنامه های تنش شغلی پرستاری تافت گری و اندرسون (۱۹۸۱)، پرسشنامه کیفیت زندگی سازمان بهداشت جهانی (۱۹۸۹)، پرسشنامه مسئولیت پذیری اجتماعی (۲۰۱۳) بر روی آنها اجرا شد. نتایج با استفاده از آزمون همبستگی پیرسون و رگرسیون چند متغیره در نرم افزار Spss19 تجزیه و تحلیل شد. یافته ها: یافته ی بدست آمده از همبستگی پیرسون نشان داد که بین مسئولیت پذیری اجتماعی و استرس شغلی رابطه منفی و معنی داری وجود دارد ($p < 0/05$). بین استرس شغلی و کیفیت زندگی رابطه معنادار نبود. نتایج تحلیل رگرسیون هم نشان داد که بین متغیرهای مسئولیت اجتماعی و کیفیت زندگی، تنها مسئولیت اجتماعی پیش بینی کننده تغییرت استرس شغلی در سطح ۰/۰۵ بود. نتیجه گیری: با توجه به نتایج بدست آمده باید گفت که برای کاهش استرس شغلی، مدیران لازم است، تا محیط درونی و بیرونی حاکم بر سازمان را به گونه ای شکل دهند تا اهداف مناسب برای ارضای نیاز پرستاران را انتخاب نموده و برای ایجاد کیفیت زندگی و افزایش مسئولیت اجتماعی در پرستاران گام بردارند.

واژگان کلیدی: کیفیت زندگی، استرس شغلی، مسئولیت پذیری اجتماعی، پرستاران.